

дитѣ и работоспособнитѣ господаритѣ имѣ продаваха въ робство, другитѣ обесваха или откарваха въ затворѣ, а на най-старитѣ съ ножѣ вадѣха очитѣ.

Бѣха настѣпили най-горещитѣ дни. Халатската пустина, въ която пѣтницитѣ навлѣзоха, въ тѣзи дни се превръщаше въ царство на смъртѣта. Две денонощия вече керванѣтъ бѣше безѣ вода. На това отгоре застигна го и познатиятъ горещъ ураганѣ, който всичко изсушаваше и разнасяше милиарди дребни нажежени пѣсчинки. Отѣ жегата и пѣсѣка нѣмаше спасение.

Завистливиятъ приятелѣ на водача не криеше омразата си къмѣ Решида и често повтаряше, че всички ще загинатѣ въ пустинята като изкупна жертва за великия грѣшникѣ, който се намира въ кервана. Въ такива случаи куциятъ дервишѣ долавяше, че погледитѣ на всички се насочватѣ къмѣ него и струваше му се, че и онѣзи негови другари, които съ своето застѣпничество не единѣ пѣтъ го отѣрваха отѣ смъртѣ, сега изтощени отѣ мжчителна жажда и убийствена жега, почватѣ да губятѣ вѣра въ него. Той виждаше какѣ тѣ все повече и повече губѣха надежда и се отчайваха. Опасността за него растѣше съ минути, а пустинята нѣмаше край! . .

Но съдбата пазѣше Решида. Въ моментѣ, когато завистливиятъ приятелѣ на водача за последенѣ пѣтъ повтаряше своята прокоба, че всички ще станатѣ изкупна жертва за великия грѣшникѣ, Решидѣ вдигна рѣче къмѣ небето и съ погледѣ втреченѣ въ далечината изрече: „Великѣ е Аллахѣ и неизчерпаема е неговата милостѣ. Ето, той простира рѣка надѣ насѣ, благодарнитѣ и грѣшнитѣ. Да преклонимѣ глави и прославимѣ името му!“ Всички насочиха погледѣ въ далечината и видѣха единѣ малѣкъ керванѣ, който идѣше къмѣ тѣхѣ. Това бѣха персийски пастири, които минаваха пустинята и имаха съ себе си тулума пълни съ вода. Тѣ спасиха дервишитѣ отѣ неизбежна смъртѣ.

Това чудесно избавление дойде не само да възста-